

[Arne Melchior]

gen vil sikre, at byggeriet kommer under fuld kontrol, både hvad angår økonomi, sikkerhed og miljø. Det lyder, som om de, der har formuleret denne forespørgsel, ikke har ment, at der er fuld kontrol, men dér mener ministeren jo noget andet. Og det har hr. Bilgrav-Nielsen stort set erklæret sig tilfreds med, så det kan jeg også sagtens, og jeg håber, at det fortsat må gå sådan.

Det hindrer dog ikke, at jeg ikke ser så lyst på udsigterne som ministeren og nogle af ordførerne. Jeg skal gøre opmærksom på et par ting. Jeg skal dels nævne, at trods det, at redegørelsen som sagt er fyldig, står der ikke noget om den oprindelige EF-licitationssag, om hvilken jo gælder, at vi i mange måneder hørte, at den nok ville blive trukket tilbage, men dette er ikke sket. Nu, hvor der er omtalt så mange andre ting, kunne det godt være omtalt, hvor langt sagen er. Hvornår kommer den mundtlige procedure i den sag? Det har vi jo fået at vide vedrørende Finlands sag, så kunne vi også godt have fået det at vide her. Jeg kan godt leve lykkeligt nogle dage og uger endnu uden at vide det, men det kedelige er jo, at den dag kommer, hvor der bliver både procedure og domsafsigelse. Jeg håber, vi slipper godt fra det, men der er ikke sagt noget om det.

Der er f.eks. heller ikke sagt noget om, hvilke problemer bygherren har med boremaskinernes leverandørfirma, og det kan også blive en stor sag. Jeg nævner det bare som en fodnote, jeg behøver ikke svar fra ministeren, jeg konstaterer bare, at det ikke står der.

Derimod står der noget om prisstigninger på 19 pct. fra januar 1988 til januar 1992, det er fire år. 19 pct. – det er altså lige ved 5 pct. om året i snit – er meget, og det er altså ikke inflation alt sammen i hvert fald. Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvor meget af den prisstigning der er renter, og hvem der i givet fald skal betale dem. Det må være en meget stor del, for ellers kan jeg ikke forestille mig, at prisstigningerne på fire år kan snige sig op til 19 pct.

Når vi nu er ved prisstigninger, så sagde hr. Bilgrav-Nielsen, at han meget gerne ville have besked om stigningerne i den samlede pris år for år. Det tror jeg sikkert han kan regne med at få. Man venter selvfølgelig ikke til indvielsen og siger: Nu blev det altså yderligere 8 mia. kr. dyrere. Vi kan ligesom bedre snuppe en milliard eller to ad gangen. Det kommer vi

nok til, eller lad mig sige det på en anden måde: Der er risiko for, at vi kommer til det, men jeg er helt sikker på, at regeringen – den til enhver tid siddende regering, for vi kan måske skifte regering eller ministre eller porteføljer nogle gange, inden vi skal til indvielsesfesten – nok skal give os det pø om pø, det tvivler jeg ikke et sekund på.

Så skal jeg sige, hvorfor jeg mener, at dagsordenen er lidt tam og lam. Den første pind går jeg ud fra at også Fremskridtspartiet – ja ethvert menneske i dette land – kan stemme for. Selvfølgelig skal sagen fremmes mest muligt, og det står der, at vi nu pålægger regeringen. Hvilken regering skulle egentlig gøre andet end at fremme mest muligt inden for mulighedernes rammer?

Det næste, der står, er så, at der snarest skal optages forhandlinger om DSB's stilling, og dér kommer jeg ikke uden om at sige, selv om jeg er medforslagsstiller til dagsordenen, og selv om jeg stemmer for den uden problemer, at jeg ikke kan forstå denne besked til regeringen eller til aktieselskabet, for når jeg læser, hvad ministeren siger om færdiggørelsestidspunkterne, så siger han jo, at jernbaneforbindelsen forhåbentlig vil kunne åbnes i 1995, og om Østbroen siger han, at den formentlig påregnes at kunne åbne ved årsskiftet 1997-98. Almindelig hovedregning siger, at der er ca. 2½ år mellem de to tidspunkter. Det kan være, det bliver 2 år og 3 måneder, det kan være, det bliver 2 år og 9 måneder, det kan såmænd være, det bliver 3 år. Helt ærligt: Det ved vi ikke en pind om i dag.

Vi har da lov at lægge ministerens oplysninger om tidspunktet til grund, selv om han tager forbehold osv. Hvorfor skulle det så pludselig haste for DSB eller alle os, der virkelig – og dér deltager jeg som bekendt helhjertet – ønsker, at det skal gå den kollektive trafik godt, og at dens muligheder ikke skal forringes i forhold til aftalen og loven? Hvorfor haster det i 1992's første halvdel, når vi i øjeblikket ikke ved, om der bliver 2, 2½, 3 eller 3½ år imellem? Der er vel ingen, der tror, at byggeriet af Østbroen sådan kommer til at gå helt, som vi allerhelst vil have det. Jeg ønsker ministeren og selskabet alt held og lykke til, at det gør det, men selv efter de håbefulde oplysninger, ministeren har ment at kunne sætte på prent eller udtale herfra, så er der i virkeligheden ikke noget som